

Everness

Un lucru știu că nu-i. Este uitarea.
Salvînd metalul, zgura o salvează
El, care-n amintire-nregistrează
Profetic luna ce-o să-aprindă zarea.
Aici e tot. Reflexe infinite
Pe care în oglindă le-ai lăsat
Din revărsat de zori la scăpătat
Și vei lăsa mereu, neconținute.
Și totul e o parte din diversul
Cristal al amintirii: universul.
Sfîrșit nu au înguste-i culoare
Și pasul tău de uși de fier e-oprit.
Doar dincolo, doar după asfințit,
Vedea-vei Arhetipuri și Splendoare.

Ewigkeit

Grăiește glasul meu iberic vers
Ce spune ce a spus întotdeauna;
Cum Seneca ne-nvață, noima-i una:
Tain la viermi e-ntregul univers.
Grăiește iar cenușa, vrînd să-nvie
Ritualul biruinței zdrobitoare-a
reginei care calcă în picioare
Străvechi stindarde de nimicnicie.
Tot ce primește binecuvîntarea
Din trupul meu nu voi tăgădui.
Un lucru știu că nu-i: este uitarea.
Va arde veșnic și va dăinui
Tot ce-am avut și tot ce-am risipit:
Vers, casă, carte, lună, asfințit.

Edip și Sfinxul

Un patruped în zori, în înserare
Înalt, în trei picioare-apoi pierdut
În spațiul van, așa o a văzut
Eternul sfinx pe ruda-i schimbătoare,
Pe om, și înserarea aducea
Un om ce în oglindă,-nfricoșat,
Al bieteii pocitanii duplicat
De decădere și destin vedea.
Sîntem Edip și-așa ne veșnicim.
Sîntem jivina deșirată, triplă,
Tot ce cîndva am fost și ce-o să fim.
N-am suporta să-ntrezărim multiplă
Și hîdă formă. Mare-i îndurarea:
El trecerea ne-a dat-o și uitarea.

Spinoza

Cu translucide mâini evreul vamă
Plătește muncii, șlefuiind cristale,
Și ziua ce se stinge-i frig și teamă.
(Sînt zilele, în lung șirag, egale.)
De slabe mâini, de bob de hiacint,
Ce în ungherul de ghetou pălește,
Bărbatul calm nici nu se sinchisește,
Visînd la luminosul labirint.
Nu-l tulbură nici faima, oglindire
De vise-n visul unei alte-oglinzi,
Nici dragostea sfioasă ce-o aprinzi
În piept de fată. Izbăvit de mit,
Cristalul dur lucrează: infinit
Atlas al Celui ce-i întreaga fire.

Spania

Dincolo de simboluri,
dincolo de pompa și de cenușa aniversărilor,
dincolo de aberațiile gramaticului
care vede în istoria hidalgului
ce visa să fie Don Quijote și pînă la urmă chiar a fost,
nu o prietenie și o bucurie,
ci un ierbar de arhaisme și o culegere de proverbe,
ești, Spanie tăcută, în noi.
Spania bizonului, care va muri
de spadă sau de pușcă
pe pășunile asfințitului, la Montana,
Spania unde Ulise a descins în Casa lui Hades,
Spania iberului, a celtului, a cartaginezului și a Romei,
Spania asprilor vizigoți
de stirpe scandinavă,
care au silabisit și au uitat scriptura lui Ulfilas,
păstor de popoare,
Spania Islamului, a cabalei
și a Noapții Întunecate a Sufletului,
Spania inchizitorilor,
care au suportat soarta de a fi călăi
și ar fi putut fi martiri,
Spania lungii aventuri
care a descifrat mările și a biruit crude imperii
și care continuă aici, la Buenos Aires,
în această înserare din luna iulie 1964,

Respect pentru oameni și cărți

Spania celeilalte chitare, cea sfișietoare,
nu cea umilă, a noastră,
Spania curților interioare,
Spania pietrei pioase a catedralelor și sanctuarelor,
Spania omeniei și a prieteniei generoase,
Spania curajului gratuit.
Putem avea alte iubiri,
putem să te uităm
așa cum uităm propriul nostru trecut,
fiindcă în mod inseparabil ești în noi,
în zvîcnirile ascunse ale sîngelui,
în stirpea Acevedo și în stirpea Suárez al căror sînge îl moștenesc,
Spania,
mamă de rîuri și de spade și de nenumărate generații,
neconținută și fatală.